

Mount Everest

“Och”, dacht ik, “het doet misschien een dag flink zeer en daarna zal het traplopen nog een week lastig zijn, maar ik heb eigenlijk niet getwijfeld toen ze me vroegen of ik mee wilde doen aan de Alpe d’HuZes. Aanvankelijk zou ik de klim zes keer maken, maar het overlijden van onze vriendin Yvonne gaf de doorslag: acht keer naar boven.” Aan het woord is Ambro van Straten, die samen met twee vrienden uit Petten de Alpe d’Huez beklom. “Voor mij begon het in 1999 toen mijn moeder borstkanker bleek te hebben. Ik heb groot respect voor haar: zonder klagen onderging zij de zware behandelingen. Altijd zag zij er tot in de puntjes verzorgd uit en het was maar een enkele keer dat wij aan haar merkten dat zij moe was, bijvoorbeeld als zij het koor moest afzeggen. Eind 2004 wordt zij eindelijk ‘genezen verklaard’. Even later komen mijn broer en ik kort na elkaar met het blijde nieuws dat er een kleine op komst is. Over dit geluk valt een schaduw als blijkt dat mijn vader prostaatkanker heeft. Weer doorlopen mijn ouders het proces van onderzoeken en behandelingen. Dit keer blijkt genezing niet mogelijk en zijn we blij met een kankerremmende therapie. De ziekte zoals ik die zag bij mijn ouders, maar ook bij andere familieleden, was voldoende om me enthousiast te maken voor deze sponsorklim. Zes keer de berg op: ik zou van de partij zijn.”

In het voorjaar overlijdt vriendin Yvonne aan de gevolgen van leverkanker. Het is een kort, slopend ziekbed. Zij laat een man en twee zoontjes achter. Bij haar uitvaart wordt gecollecteerd voor de Kankerbestrijding. Op zijn site schrijft Ambro: ‘Iedereen die wel eens een moeilijke beklimming voor het eerst doet, kent het gevoel dat je hoopt dat het na de volgende bocht minder zwaar gaat worden. Of beter nog dat je de top kunt zien of er zelfs bent! Yvonne heeft op haar berg maar weinig van dit soort hoopvolle bochten gekend. Steeds weer bleek dat het na een bocht onverminderd zwaar was. En de top, die heeft ze eigenlijk nooit in het zicht gehad. Toch heeft ze haar uiterste best gedaan om de top te bereiken, op maandag 17 maart bleek echter dat dit een onmogelijk opgave was en heeft ze iets moeten doen dat eigenlijk niet in haar woordenboek voorkwam. Opgeven.’ De Alpe d’Huez heeft ongeveer 1100 hoogtemeters, acht beklimmingen leveren 8800 meter, ongeveer de hoogte van de Mount Everest, de hoogste berg op aarde. Die heeft Ambro op 5 juni beklommen. Voor zijn ouders, voor vriendin Yvonne, voor de familieleden en voor al die onbekende patiënten. “De inspanning die ik lever, staat in geen verhouding tot de inspanningen die de patiënten iedere keer weer moeten leveren: die is onmenselijk.”

Acht beklimmingen zijn geen ‘makkie’ en Ambro heeft zeker ook een moeilijk moment gehad. Wat zei hij ook weer voor aanvang? “Het doet misschien een dag flink zeer en daarna zal het traplopen nog een week lastig zijn...”

De zevende en de achtste keer voor m'n opa's

Acht keer de berg op. En weer af. Frank Speksnijder lijkt er zijn hand niet voor om te draaien. Hij heeft een goede reden en een ijzersterke wil...

Dertien jaar is Frank als hij zijn grootvader verliest aan asbestkanker en daarmee verandert zijn leven in één klap totaal. "Mijn opa is eigenlijk niet zo lang ziek geweest. We waren op vakantie in Frankrijk toen we het bericht kregen dat hij kanker had en de volgende dag gingen we direct naar huis. De kanker ontwikkelde zich agressief en het ging allemaal verschrikkelijk snel. Opa werd ontzettend mager en ik herinner me nog dat we samen in de tuin werkten en dat zijn broek ineens naar beneden zakte. Dat was eigenlijk nog wel lachen. Opa kreeg ook moeite met eten en stikte op een keer bijna in zijn sinaasappel, dat was echt schrikken. Het zal niet veel later geweest zijn dat hij met een ambulance naar het ziekenhuis is gebracht. Ik mocht niet meer mee. Mijn moeder was bang dat ik het beeld van die laatste dagen niet meer zou kwijtraken. Drie dagen later had ik geen opa meer. 's Morgens vroeg is hij overleden en alleen mijn moeder en mijn tante waren bij hem."

De nu 17-jarige Frank is al veel geconfronteerd met kanker. De ziekte zit in zijn familie (ook zijn andere opa overleed aan kanker) en ook in zijn kennissenkring komt die voor. "Op teevée zag ik een fragment over Alpe d'Huzes en ik kreeg er gewoon kippenvel van. Echt waar, de mogelijkheid om iets te gaan doen om kanker de wereld uit te krijgen, wilde ik niet laten lopen. Dat ga ik doen, vertelde ik aan mijn ouders, er was geen houden meer aan. De gedachte om te gaan fietsen met de intentie zo veel mogelijk geld op te halen voor de Kankerbestrijding gaf me een kick."

'Opgeven is geen optie' is inmiddels het levensmotto van Frank geworden. Soms is dat lastig, maar het helpt hem ook zijn doel te bereiken. Eerst is daar het geld verzamelen: "In het begin viel dat best tegen. Maar ik heb veel mensen uit de map met visitekaartjes van mijn vader aangeschreven. Meestal kreeg ik leuke reacties. En ik heb veel geld opgehaald, ongeveer vijftienduizend euro. Ik laat me inspireren door onder andere Peter Kapitein, dat is mijn mental coach. Ik mail hem bijna dagelijks. Soms zes keer op een dag. Ik vraag wel eens of dat niet te vaak is, maar hij vindt het leuk en reageert meestal direct terug. Toen ik voor de zesde keer de berg op ging, was dat voor Peter. De zevende en achtste klim waren natuurlijk voor m'n opa's. En de vijfde klim was voor Joep, een klein ventje dat al op 4½-jarige leeftijd overleed aan een neuroblastoom.

Geen moment heeft Frank getwijfeld aan het slagen van zijn acht beklimmingen. Zijn oefentochten in de bergen beperkt hij tot een minimum om zich optimaal verdienen te kunnen maken bij het kleding sorteren, het keukenteam en het werven van vlaggenisten, want: "Wat is er mooier dan je hobby uitoefenen en er geld voor de Kankerbestrijding mee verdienen?"

“Vooral met Fred...”

Henk Lokhorst is al ruim twintig jaar hematoloog in het Universitair Medisch Centrum Utrecht en behandelt voornamelijk kwaadaardige ziekten van het bloed, beenmerg en lymfeklieren. Daarnaast doet hij onderzoek naar de ziekte van Kahler waarvoor hij veel financiële steun krijgt van KWF Kankerbestrijding.

Fred van den Tempel is al twintig jaar Henks schaatsmaat en daarnaast is hij zijn patiënt. “In 1988 reden we samen bij de regionale marathonwedstrijd het peloton op een rondje. Volgens de krant eindigde de eindsprint onbetwist, maar hij was de betere. Fred werd A-marathonschaatser en ik reed als landelijk veteraan jarenlang in het voor- of naprogramma van die A-marathons. Daarnaast namen we samen deel aan fietstrainingskampen, maar ook aan de NK-natuurijsmarathon op de Plansee. Fred reed daar een van zijn beste wedstrijden. Mooie herinneringen! Vier jaar geleden ging Fred ook bij de landelijke veteranen schaatsen en vanaf dat moment reden we weer in dezelfde ploeg. “ De laatste gezamenlijke landelijke veteranenwedstrijd vond plaats in Geleen, in februari 2004. Beiden waren in vorm, eindigden goed en namen afscheid tot het volgende seizoen. Het was in die zomer dat bij Fred het Non-Hodgkin lymfoom werd vastgesteld. Henk werd zijn behandelend arts.

Fred onderging een stamceltransplantatie en genas, maar moest afscheid nemen van zijn broer, die in dezelfde periode dezelfde ziekte had en overleed.

“Wat ik zo fantastisch vind, is dat Fred en ik dit seizoen weer samen marathons hebben gereden. We deden mee aan de Alpe d’HuZes om dit te vieren, maar ook om te laten zien wat je met doorzettingsvermogen en wilskracht kunt bereiken.”

Zoals voorgenomen, is Henk zes keer omhoog geweest: “Kort samengevat: het viel niet tegen, maar zeker ook niet mee. Vooral de vijfde beklimming was zwaar, maar dat kwam door de misselijkheid die vermoedelijk veroorzaakt werd door de energiedrank. Nadat ik voor de zesde klim goed gebrakt had, voelde ik me weer goed en ging de laatste klim weer oké.”

Namens het UMCU reed Henk alleen met maat en gewezen patiënt Fred. “Dat is zeer speciaal. Je rijdt dan wel in een grote groep, maar voor mijn gevoel was ik vooral met Fred de berg aan het op en neer rijden, voor mij waren er geen andere UMCU-patiënten. Bij Fred kan ik heel goed de emoties plaatsen. Het behandelen van een sporter of sportvriend heeft iets speciaals, omdat sporters vaak speciaal zijn en meestal enorme doorzetters zijn. Dat geeft een extra band. Gaat het goed dan is dat extra fijn, gaat het niet goed, dan is dat extra moeilijk.”

Henk Lokhorst kijkt terug op een prachtige, emotievolle dag: “Het werkte allemaal mee. Ik vond de temperatuur prettig en hoewel de beklimming zwaar was, viel die me toch ook niet echt tegen. En natuurlijk maakte het eind van de dag alles goed! Toen ik samen met Fred over de finish kwam, na zijn achtste en mijn zesde beklimming, en daar zijn vrouw, kinderen en schoonouders trof, had ik tranen in mijn ogen. Dat moet ik bekennen.”

Hoe een balletje rollen kan

Kees van Gennep heeft een verhuisbedrijf en zo kon het gebeuren dat hij in 2005 met een klant, Rob Deurloo, aan de praat raakte over een racefiets die in de huiskamer stond en overgebracht moest worden naar de nieuwe woning. De klant nodigde hem uit eens een stukje mee te fietsen en het duurde niet lang of Kees kreeg de smaak te pakken. Kees van Gennep en zijn klant van weleer werden echte maten. Toen Rob Deurloo dan ook vertelde dat hij ging deelnemen aan de Alpe d'HuZes en vroeg of Kees hem wilde sponsoren, hoefde die niet lang na te denken. Van het een kwam echter het ander en korte tijd later prijkte de naam van Kees op de reservelijst. Mocht er een deelnemer uitvallen...

“Het laat zich raden! Natuurlijk viel er iemand uit en ik ben voor zijn sponsors gaan rijden. Ik vroeg me wel af of me dat zou gaan lukken. Het is toch nogal wat! Zes keer de berg op met niet meer klimervaring dan één keer de Amstel Gold Race... maar het lukte. Van het ene moment op het andere was ik geen sponsor meer, maar reed ik mee voor misschien wel het beste doel dat ik bedenken kon: geld bij elkaar brengen voor de bestrijding van kanker.”

De vader van Kees stierf jaren geleden aan kanker en zijn moeder, die een fascinatie heeft voor zingen, heeft al een paar keer tumoren in haar mond gehad. “Die zijn met succes verwijderd en ze zingt weer als een lijster. Ongelofelijk zo sterk als die vrouw is. Ik heb een enorme bewondering voor haar. Het is zo knap dat ze ondanks alle onzekerheden positief weet te blijven. Geweldig! Mijn vader was ook een bijter, een taaie. Ik zie nog voor me hoe hij, tijdens zijn laatste nacht, de zestien treden naar boven opstompeelde om bij zijn vrouw te kunnen slapen. Iedere tree was voor hem zwaarder dan voor mij een beklimming van de Alpe d'Huez. Duidelijker dan ooit zag ik op dat moment wat een sterke geest in een ziek en uitgemergeld lichaam vermag. Hij wilde niet opgeven, maar kon dat op dat moment ook niet.”

Die eerste keer Alpe d'HuZes in 2006, dat was volgens Kees tevens de mooiste ervaring: een heel bijzondere dag, een dag die je bijschrijft bij je mooiste dagen. “De Alpe d'HuZes is verrijkend, geestelijk verrijkend, inspirerend ook. Het is fantastisch om met zoveel mensen een collectieve prestatie neer te zetten. Maar ook het traject er naar toe: de gezamenlijke trainingen, de ontmoetingen, al die mooie mensen hier om je heen. Geweldig! De herinnering aan de kracht van mijn vader, de gedachte aan de moed van mijn moeder, alle overweldigende gevoelens die bij de Alpe d'HuZes horen geven kracht zodat je grenzen kunt verleggen en bergen kunt verzetten. Met deze 'bagage' ben ik graag acht keer omhoog gereden om uiteindelijk ooit die vreselijke ziekte eronder te krijgen.”